

Orker ikke organdonere

Slektinger som sier nei til organdonasjon opplever skyldfølelse i ettertid.

Et nært familiemedlem dør. Kort tid etter må de etterlatte svare på et utrolig vanskelig spørsmål: kan organene til den avdøde doneres bort til syke som trenger dem?

Motstridende følelser oppstår. De pårørende ønsker å beskytte kroppen til den avdøde, samtidig som de også forstår at organene kan redde et annet menneskes liv. De ser ikke på organdonasjon som "å gi et liv i gave", men som å ofre den omkomnes kropp, viser en ny studie .

Forskerne ved University of Southampton snakket med familiene til 23 organdonorkandidater. I alle tilfellene sa de pårørende nei til organdonasjon. Den yngste avdøde var et fem uker gammelt spedbarn som hadde omkommet av lungeproblemer. Den eldste var en mann på 82 år som døde av slag.

Forskerne så til sin overraskelse at de aller fleste hadde synspunkter som støttet organdonasjon. I seks tilfeller var både slektingene og den avdøde positive til organdonasjon. Likevel sa familiene nei.

Mange følte i ettertid at de hadde handlet egoistisk og led av skyldfølelse. Spesielt dersom den avdøde selv hadde ønsket å være organdonor.

Flesteparten begrunnet avslaget med at de ønsket å beskytte kroppen til den omkomne. Mange

uttrykte også bekymring for at donororganet ikke ville bli akseptert i en ny kropp, dermed kunne hele prosessen være forgjeves. Andre ønsket bare at den avdøde skulle få være i fred.

De fleste deltakerne så på det å donere bort den avdødes organer som et offer. Ved å tillatte organdonasjon, hadde de ofret den omkomnes intakte kropp for en operasjon som kunne ende opp med å ikke gagne noen.

Kilde: Journal of Advanced Nursing